

Když je už něčeho příliš

Jako malá jsem chtěla mít vlasy jako Locika, pleť jako Sněhurka a prince jako Růženka. Teď jsem ale vyrostla a mám na vás, mé drahé pohádkové postavy, vlastní názor. A nebojím se ho použít!

Milé pohádkové bytosti,

mnoho času jsem strávila ve vaší společnosti – ať už v knižní podobě nebo převedené do filmu. Za tu dobu jsem ovšem zjistila spoustu znepokojujících skutečností a jménem všech pohádkomilů žádám o nápravu.

POPELKO, to tě nikdy ne napadlo si doma pořádně dupnout? Chápu, na macechu bys možná byla krátká, ale se sestrami by sis určitě poradila. Těm by trochu těch domácích prací neuškodila. A když je řeč o úklidu, ty holuby jsi taky mohla využít efektivněji. Máváním křídel by mohli zametat a stírat prach a jejich zobáčky by si poradily i s tím nejšpinavějším nádobím. Vůbec nemluvíme o tvých kouzelných šatech. Kdybys zjistila, jaký materiál se takhle snadno vejde do oříšku, určitě bys získala minimálně nobelovku.

Za hory, za hory, mé zlaté parohy... Jako vážně, **SMOLÍČKU**, nepřipadá ti ani trochu zvláštní spoléhat na pomoc jelena? Ale dobře, asi se o tebe vcelku obstojně staral. Ale tím pádem nechápu, proč jsi musel porušit ten jediný pokyn, který ti dával – abys neotvíral jeskyňkám (i když v tom si s Budulínkem můžete podat ruce; mimochodem, znáte se?). Ale zásadní otázka zní: opravdu ti nebylo divné, když tě jeskyňky krmily tolika dobrotami? Vždyť jsi musel tušit, že to nebude jen tak...

HOLKY Z LEDOVÉHO KRÁLOVSTVÍ, na vás si taky smlsnu. Obzvlášť tedy na Anně. Chápu, že jsi ještě mladá, možná ses bála zeptat, ale proč jsi čekala tolik let, než ses podívala ven z hradu? Žádný zákaz tam přece nebyl, jen zvyk. A i když už jsi to asi slyšela mockrát – chtít si hned brát mladíka, se kterým sis jednou zatancovala a zapívala jednu písničku, není zrovna dobrý nápad, ale to teď už víš. Zato Elsa, to je jiný kalibr. Jeden den neumí svou mrazivou silou ovládat a o pár hodin později už si ča-

ruje perfektně souměrný a architektonicky skvostně zvládnutý hrad. To mi vážně hlava nebere. Ale kvůli Olafovi ti to odpouštím.

ALADINE, Aladine... Chápu, máš svého opičího kamaráda rád. Ale něco ti prozradím – když se o holce začneš bavit se svým opičákem, a ještě k tomu před ní nikdy to nepůsobí moc dobře. Navíc bylo úplně zbytečné se potom tvářit, jaký jsi velký pán. Jestli sis nevšiml, zamilovala se do tebe, i když jsi žil prakticky na ulici. To vykluci ale asi nechápete...

U tebe, **SNĚHURKO**, musím ocenit tvoji odvahu. Nastěhovat se k sedmi mužským, i když trpaslíkům, s vědomím, že jim asi budeš muset vařit, uklízet a prát, to není jen tak, klobouk dolů. Tady ale tvoje světla

místa končí. Pánové jsou pryč, kolem domku jde podezřelá babka a tebe nenapadne nic lepšího, než si od ní to jablko vzít a hned ho sníst. Rozdělit se tě ani nenapadlo, že? No, nechme být. Ještě že jel kolem prince a nenapadlo ho nic lepšího, než ti zkusit dát pusku. Měla jsi takovou kliku. Vážně.

Jo, **KARKULKO**, tebe jsem si nechala na konec. Pomínou-li to, že je tvoje mamka dost nezodpovědná, když tě pošle do lesa samotnou, nemůžu si do tebe trochu nerýpnout. Když jsi přišla k babičce, která tak úplně nevypadala jako babička, opravdu ses musela ptát na čtyři různé věci, než ti došlo, že je to vlk? Možná, kdyby ses dobře podívala a pak bys začala utíkat a křičet, ušetřila bys myslivci trochu práce a času – i když babičku by asi musel vytahovat stejně.

Tímto dopisem, milé pohádkové bytosti, vyjadřuji svoje rozhořčení nad chováním některých z vás a byla bych ráda, aby se tento text dostal na patřičná místa. Ráda bych vám pohrozila, že do doby, než se polepšíte, se na žádnou další pohádku nepodívám.

No dobře, vím, že to nevydržím. Vždyť vás mám ráda. ☺

S pozdravem Verča

Pohádka

Jde Honza po cestě a potká kouzelného dědečka. Ten ho požádá o jednu buchtu. „No dobře,“ povídá Honza, „dám ti buchtu, dědečku, když vypiješ hrnek vody.“ Tak dědeček vypije vodu. „Tak dáš mi tu buchtu?“ „Jo, dám ti ji, ale musíš vypít ještě jeden hrníček.“ A tak dědeček vypije ještě jeden. „Tak dej mi už tu buchtu,“ žádá děda. „Tak jo, poslední hrníček a buchtu je tvoje.“ A tak dědeček vypije i třetí hrnek vody. „Tak co, dědečku, chceš buchtu?“ povídá Honza. „Ani ne.“ „No vidíš, žízně jsi měl a ne hlad“

